

Sygn. akt VI U 1976/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2016 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania: H. K.

od decyzji : Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 14 czerwca 2016 r., znak: (...)

w sprawie: H. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu H. K. prawo do emerytury od dnia 1 maja 2016 r.;

II nie stwierdza odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VIU 1976/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 czerwca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. po rozpoznaniu wniosku H. K. z dnia 23 maja 2016 roku odmówił przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach powołując się na przepisy Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Dziennik Ustaw z 2015 roku, pozycja 748 ze zmianami oraz przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, Dziennik Ustaw z 1983 roku numer 8, pozycja 43 ze zmianami a w szczególności na artykuł 184 Ustawy emerytalnej w związku z paragrafem 4 powyższego Rozporządzenia Rady Ministrów, organ rentowy wskazał, iż odmówił przyznania emerytury, ponieważ nie został udowodniony wymagany 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Dodatkowo organ rentowy wskazywał, że na podstawie dowodów dołączonych do wniosku i uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 roku okresy nieskładkowe wnioskodawcy w wymiarze 8 dni, składkowe w wymiarze 26 lat 7 miesięcy i 29 dni, stażu sumarycznego 26 lat 8 miesięcy i 7 dni. Odwołanie od tej decyzji wniósł ubezpieczony domagając się jej zmiany i przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach wykonywanego w (...) Zakładach (...)

[f 00:04:17.428] w B.. W uzasadnieniu zaskarżenia odwołujący wskazywał, iż braki w dokumentacji wynikają z jego zaniedbania i niepobrania w odpowiednim czasie stosownego zaświadczenia z powyższego zakładu pracy, który uległ likwidacji. Ubezpieczony domagał się ustalenia, iż w tych zakładach pracował w warunkach szczególnych powołując wnioski o przesłuchanie, wnioski z zeznań świadków. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie powołując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dodatkowo organ rentowy wskazywał, iż ze zwykłego świadectwa pracy z dnia 20 lutego 1992 roku w aktach kapitału początkowego wynika, iż zatrudnienie ubezpieczonego w (...) Zakładach (...)

[f 00:05:35.296] w B. miało miejsce w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku robotnika transportu wewnętrznego. Dodatkowo organ rentowy wskazywał, iż zgodnie z przedłożoną przez ubezpieczonego do akt kapitału początkowego książeczką wojskową odbywał on zasadniczą służbę wojskową w okresie od 27 października 1975 roku do 13 października 1997 roku. Organ rentowy wnosił o dopuszczenie dowodu ze sprawdzanych przez odwołującego świadków a także o przeprowadzenie dowodów z dokumentacji zebranej w aktach osobowych ubezpieczonego dotyczących jego zatrudnienia w (...) Zakładach (...) (...), (...)

[f 00:06:31.792] w B. wskazując dodatkowo, że akta osobowe archiwizowane są przez Zakład (...) Urzędu Wojewódzkiego w B.. Sąd Okręgowy ustalił i rozważył co następuje. Ubezpieczony H. K. urodzony (...) 60 lat ukończył (...) roku. W dniu 23 maja 2016 roku złożył on w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w B. wniosek o przyznanie mu emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach, w treści wniosku wskazał, iż nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Zaskarżoną decyzją z dnia 14 czerwca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury, okolicznością niesporną między stronami było to, iż na dzień 1 stycznia 1999 roku a więc na dzień wejścia w życie obecnie obowiązującej Ustawy emerytalnej ubezpieczony legitymował się ogólnym stażem emerytalnym w wymiarze 26 lat 8 miesięcy i 7 dni. Na podstawie dowodów z dokumentów zebranych w aktach osobowych ubezpieczonego, dokumentów złożonych przez niego w postępowaniu o ustalenie kapitału początkowego oraz na podstawie przeprowadzonych na rozprawie dowodów z zeznań świadków Z. W.

[f 00:09:15.248] i J. P.

[f 00:09:16.401] oraz dowodu z przesłuchania ubezpieczonego H. K., jako strony, Sąd Okręgowy ustalił, iż ubezpieczony w okresie od 1 września 1971 roku do 21 czerwca 1973 roku uczył się w szkole przyzakładowej przy (...) Zakładach (...)

[f 00:09:59.787] w B.. Następnie od dnia 22 czerwca 1973 roku do 25 października 1975 roku rozpro..., rozpoczął w tych zakładach pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku obuwnika montażysty, przy czym w okresie od 27 października 1973 roku do 13 października 1977 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową. Następnie w okresie od 4 listopada tysiąc dziewięćset dzie..., 1977 roku do 13 listopada 1977 roku pracował on na stanowisku formowacza przy opracowaniu elementów spodowych, w okresie od 14 listopada 1977 roku do 30 czerwca 1982 roku był zatrudniony na stanowisku obuwnika montażysty. W okresie od 1 sierpnia 1982 roku do 22 lipca 1985 roku zatrudniony był na stanowisku brakarza wyrobów gotowych pracując w kontroli jakości bezpośrednio na hali produkcyjnej przy stanowiskach pracy, na których wykonywane były prace w szczególnych warunkach. Na stanowisku brakarza ubezpieczony, brakarza wyrobów gotowych w dziale kontroli jakości ubezpieczony pracował także w okresie od 1 września 1988 roku do 31 października 1995 roku. W okresie od 23 lipca 1985 roku do 31 sierpnia 1998 roku ubezpieczony pracował na stanowisku obuwnika modelarza w oddziale konstrukcyjnym wykonując prace w magazynie kopyt gdzie zajmował się głównie remontowaniem kopyt poprzez naklejanie przy użyciu kleju butapren skrawków skóry na kopyta oraz przygotowywaniem dostarczanych kopyt do produkcji poprzez dokonywanie tego rodzaju czynności. Ubezpieczony pracował w powyższych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonując czynności związane z produkcją obuwia na stanowiskach obuwnika montażysty, czynności związane z kontrolą jakości produkowanego obuwia oraz czynności związane z przygotowywaniem kopyt do ko..., potrzebnych do produkcji, czynności polegających na naklejaniu na kopyta przy użyciu kleju butapren właściwych, wymaganych dla..., dla danego fasonu obuwia skórzanych elementów. W ocenie Sądu Okręgowego tego rodzaju praca powinna być kwalifikowana do pracy w szczególnych warunkach. Jeśli chodzi o zatrudnienie ubezpieczonego na stanowisku obuwnika montażysty to praca ta kwalifikowała się do pracy w szczególnych warunkach według wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, Dziennik

Ustaw z 1983 roku numer 8, pozycja 43, dział VII w przemyśle lekkim, pozycja 12 produkcja spodów obuwniczych ze skóry, gumy i tworzyw sztucznych oraz klejenie i powlekanie tkanin obuwniczych. Według Zarządzenia Resortowego Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z 29 czerwca 1986 roku, przepraszam, z 7 lipca 1987 roku Zarządzenie numer 7, w pozycji 12 działu VII w przemyśle lekkim, produkcja spodów obuwniczych ze skóry, gumy i tworzyw sztucznych oraz klejenie i powlekanie tkanin obuwniczych w punkcie 7 wskazano stanowisko obuwnika wykrawacza przy wykrawaniu elementów spodowych obuwia oraz przy wykrawaniu wielo..., wielowarstwowym tekstyliu. Praca ubezpieczonego najbardziej odpowiadała wykazowi A stanowiącemu załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów w dziale VII, pozycji 14 prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego. Wskazać, bowiem należy, że, że w powołanym Zarządzeniu Resortowym Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z 7 lipca 1987 roku w dziale VII wykazu stanowiącego załącznik do tego Zarządzenia Resortowego w pozycji 14 prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego wskazano w punkcie 1 stanowisko obuwnik montażysta, formowacz szwacz przy ścieraniu, ścieśnianiu i szlifowaniu elementów wyrobów, w punkcie 2 obuwnik montażysta, formowacz szwacz przy nanoszeniu kleju i sklejanii elementów wyrobów z uzyskaniem..., z użyciem klejów toksycznych, w punkcie 3 obuwnik montażysta, formowacz szwacz przy wykańczaniu wyrobów środkami chemicznymi, w punkcie 4 obuwnik montażysta, formowacz szwacz przy formowaniu cholewek, ćwiekowaniu i przesywaniu obuwia, dublowaniu.

[**koniec części** 00:20:35.000] LGO999861_02

[**Przewodniczący** 00:20:41.478] Ubezpieczony pracował przy wykonywaniu tego rodzaju czynności z użyciem pracując na stanowiskach obuwnika montażysty wskazanym w Zarządzeniu Resortowym, a będąc obuwnikiem modelarzem zajmował się klejeniem kopyt, które w ilości 20.000 sztuk znajdowały się w magazynie kopyt. Po zaliczeniu powyższych okresów zatrudnienia ubezpieczonego do pracy w szczególnych warunkach wymiar czasu pracy na dzień 1 stycznia 1990 ósm..., 9-go roku przekraczał znacznie od..., wymagany okres 15-tu lat. Dodatkowo należy wskazać, że skoro ubezpieczony służbę wojskową odbył w czasie, gdy przed od jej odbyciem wykonywał pracę w szczególnych warunkach i powrócił do macierzystego zakładu pracy po jej odbyciu w terminie 30-tu dni od zakończenia służby wojskowej okres służby wojskowej podlegał zaliczeniu ubezpieczonemu na poczet okresu pracy w szczególnych warunkach zgodnie z artykułem 108-ym ustępem 1-szym, w związku z artykułem 106-tym ustępem 1-szym Ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony rzeczy..., Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej Dziennik Ustaw numer 44 pozycja 220 w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 roku, jak również w brzmieniu obowiązującym po tej dacie. Ubezpieczony odbywał służbę wojskową, to było między stronami niesporne i wykazane było dokumentami w aktach kapitału początkowego w okresie od 27 października 1975 roku do 13 października 1977 roku. I był to okres 1-go roku, 11-tu miesięcy i 18-tu dni. Dodatkowo także wskazać należy, iż ubezpieczony do akt kapitału początkowego dołączył świadectwo wykonywania, świadectwo pracy oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za okres wystawione mu przez Izbę Wyrzeźwien w B. za okres zatrudnienia od 28 września 1993 roku do 15 kwietnia 1994 roku, 4 miesiące i 18 dni na stanowisku opiekuna zmiany. Stanowisko to zaliczane jest do pracy w szczególnych warunkach w Zarządzeniu Resortowym Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1983 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy Resortu Zdrowia i Opieki Społecznej, Dziennik Urzędowy Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 sierpnia 1983 roku. W załączniku do tego Rozporządzenia we właściwym wykazie numery 1 Wykaz A wskazano w Dziale XII-tym w służbie zdrowia i opiece społecznej pracę pod, w punkcie 1-szym arabskim prace na oddziałach intensywnej opieki medycznej anestezjologii, psychiatrii i odwyko..., psychiatrycznych i odwykowych, onkologicznych, leczenia oparzeń oraz ostrych zatruc w bezpośrednim kontakcie z pacjentami, litera G w izbach wyrzeźwien w bezpośrednim kontakcie z pacjentami punkt 6-ty opiekun zmiany, sanitariusz, salowy. Zatem okres zatrudnienia ubezpieczonego w izbie wyrzeźwien na stanowisku opiekuna zmiany także podlegał w ocenie Sądu Okręgowego zaliczeniu do pracy w szczególnych warunkach wskazanej w Dziale XII-tym w służbie zdrowia w pozycji 1-szej. Dokonując subsumpcji wyżej ustalonych okoliczności faktycznych do właściwych przepisów prawa materialnego Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności wskazuje, iż zgodnie z artykułem 184-tym ustępem 1-szym i 2-gim Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tekst jednolity Dziennik Ustaw z 2016 roku pozycja 887 ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w artykule 32-gim, 33-im, 39-tym i 40-tym, jeżeli w dniu wejścia w życie Ustawy osiągnęli po pierwsze: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach

dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz po drugie, okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w artykule 27-ym. Zgodnie z artykułem 32-gim ustępem 2-gim tej Ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ustępie 1-szym za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Z kolei zgodnie z paragrafem 3-cim i paragrafem 4-tym Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury zwany dalej wymaganym okresem zatrudnienia uważa się okres wynoszący 20 lat - dla kobiet i 25 lat - dla mężczyzn liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienionych w Wykazie A nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący w przypadku kobiet 55 lat i 60 lat w przypadku mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Nie było sporne między stronami, co do tego, iż ubezpieczony, jako osoba, która ukończyła 60-ty rok życia złożyła wniosek o emeryturę w dniu 1 stycznia 1998 roku legitymowała się ogólnym stażem emerytalnym w wymiarze przekraczającym pięć..., 25 lat. Spór dotyczył tego czy ubezpieczony posiada okres zatrudnienia w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów powołanego wyżej Rozporządzenia Rady Ministrów. Ubezpieczony w szczególności domagał się zaliczenia do tego okresu, z okresu swojego zatrudnienia w (...) Zakładach (...). Jak już wcześniej zaznaczono ubezpieczony w okresie, w okresach od 22 czerwca 1973 roku do 25 października 1973 rok..., 75 roku pracował jako obuwnik montażysta, następnie w okresie od 27 października 1975 roku do 13 października 1977 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po powrocie 4 listopada 1977 roku rozpoczął pracę, jako formowacz przy opracowaniu elementów spodowych i tak pracował do 13 października 1977 roku przez 10 dni, następnie od 14 listopada 1977 roku do 30 czerwca 1982 roku pracował, jako obuwnik montażysta 4 lata 7 miesięcy i 17 dni. Następnie od 1 listopada, przepraszam, od 1 lipca 1982 roku do 22 lipca 1985 roku 3 lata, 22 dni pracował, jako brakarz wyrobów gotowych. Następnie, jako obuwnik modelarz w okresie od 23 lipca 1985 roku do 31 sierpnia 1988 roku oraz jako ponownie brakarz wyrobów gotowych od 1 listopada 1988 roku do 31 października 1998 roku. Jedynie ostatni okres zatrudnienia ubezpieczony przepracował, jako pracownik transportu wewnętrznego jak wskazano to w świadectwie pracy. Okoliczności te wskazane są, udowodnione są dokumentami z akt osobowych ubezpieczonego i jednoznacznymi zeznaniami świadków oraz dowodem z przesłuchania powoda. Wskazują na to, iż ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 roku posiadał co najmniej 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, do którego powinno być także zaliczone zatrudnienie w Izbie Wyrzeźwień w B.. Wskazać należy także, iż to, iż ubezpieczony nie legitymował się świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w paragrafie 2-gim ustępie 2-gim powołanego Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku czy też świadectwem pracy potwierdzającego zatrudnienie w takich warunkach nie stanowi przeszkody w toku procesu z odwołania pracownika od..., odmownej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do wykazywania wszelkimi dostępnymi dowodami okoliczności wykonywania przez niego zatrudnienia w szczególnych warunkach. W ocenie Sądu Okręgowego powodowi zgodnie z artykułem 232-gim Kodeksu postępowania cywilnego w związku z arty..., Kodeksu postępowania cywilnego w związku z artykułem 6-tym Kodeksu cywilnego udało się w toku procesu wykazać, iż wykonywał on zatrudnienie w szczególnych warunkach wskazane w Wykazie A stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku. Jak już wcześniej wskazano praca na stanowisku obuwnika montażysty, formowacza przy opracowaniu elementów spodowych kwalifikowana była według działu siódmeg..., Wykazu A Działu VII-go w przemyśle lekkim w pozycji 14-tej w punktach od, od 1 do 4 Zarządzenia Resortowego. Praca na stanowisku brakarza według Działu XIV-go pozycji 24-tej Rozporządzenia Wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów. Była to kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, na których jako podstawowe wykonywane są prace w Wykazie. Natomiast praca na stanowisku obuwnika modelarza i konserwatora maszyn i urządzeń, którą wykonywał w magazynie kopyt kwalifikowana powinna być, według jako praca w szczególnych warunkach, według Wykazu A Działu 7-go w przemyśle lekkim według pozycji 14-tej - prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego. Ubezpieczony tego rodzaju zatrudnienie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Dlatego na podstawie artykułu 477 ze znacznikiem 14 paragraf 1, paragraf 2 Kodeksu postępowania cywilnego, na podstawie paragrafu 2-go zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 1 dnia

miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek o świadczenie stosownie do artykułu 100 ustępu 1-szego oraz artykułu 129-go ustępu 1-szego Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jeśli chodzi o punkt 2-gi wyroku to Sąd Okręgowy nie widział podstaw, aby stwierdzić odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji na podstawie artykułu 118-go ustępu 1a Ustawy emerytalno-rentowej. Przede wszystkim wskazać należy, iż ubezpieczony nie legitymował się w postępowaniu przed organem rentowym świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach. A zatem organ rentowy miał w pełni zasadne argumenty, aby kwestionować twierdzenia ubezpieczonego o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach. Istotne dla rozstrzygnięcia sporu okoliczności Sąd Okręgowy ustalał na podstawie dowodów, którymi nie dysponował organ rentowy. W szczególności dowodami z dokumentów zebranych w aktach osobowym ubezpieczonego oraz zeznaniami świadków i przesłuchania strony powodowej. Na tym wygłoszenie uzasadnienia zakończono.